

44. fejezet - A Malfoy-birtok

Már éjjel kettő felé járhatott, amikor Harryt ragyogó fény ébresztette fel szendergéséből. Kábán felülve bámulta a térdén ülő, súlytalan, ezüstösen fénylő hollót. Ron és Hermione csodálkozva figyelték a jelenséget, ám az üzenetet, amit a patrónus Pitontól hozott, csak Harry hallhatta.

„Voldemort tájékoztat a kigyója miatt. Azonnal felismert téged, és nyomban rájött arra is, hogy a másik támadó Százfűlé-főzetet használt. Tudja, hogy valaki segít neked, de mivel engem továbbra is halottnak hisz, a Főnix Rendjének tagjait gyanúsítja. Miss Weasleyről senki nem tud semmit. A hétvégén nem terveztek támadást Roxmortsban. Az egyetlen nyilvánosságra hozott terv, amin a Nagyúr dolgozik az, hogy téged épségben megkaparintson, konkrét akciót azonban még erre sem tűzött ki. A menedékben vagyok, és várom, hogy tájékoztass róla, mit tudtál meg. Ne felejtse el bevenni az elixírt!”

- Mit történt, Harry? - faggatták barátai, amint a holló semmivé foszlott a levegőben.

- Nem Voldemort adott rá parancsot. Legalábbis nyilvánosan nem tette. Lehet, hogy Malfoy magánakciója volt, hogy megvásárolja magának a főnöke bizalmát.

Ron és Hermione maguk elé meredve próbálták feldogozni a hallottakat.

Harry bambán meredt maga elé. Gépiesen elővette tarisznyájából a sűrű, aranyszínű folyadékkal teli üvegcsét. Elővarázsolt egy pohár vizet, belecseppentette a megfelelő mennyiségű elixírt, és megitta.

- Mit vettél be az előbb, Harry? - kérdezte aggódva Hermione.

- Egy bájtalt, ami megakadályozza, hogy Voldemort belelásson a fejembe, ha esetleg ismét erre támadna kedve - felelte a fiú, és magában elszégyellte magát, amiért ismét elhallgat valamit legjobb barátai előtt.

Mielőtt még a lány tovább kérdezősködhetett volna a főzetről, Harry megidézte fényszarvasát, és körültekintően, hogy társai ne gyanítsák a címzett kilétét, üzenetet küldött vele Pitonnak.

„Utoljára Mordon látta Ginnyt Devon Malfoy társágában. Azonnal felismerte, hiszen ő is ott volt az Azkabanban, de hogy ő valójában Draco, arról csak most tájékoztattam az igazgatónőt. Nálam van Ginny karkötője, amivel meg tudnám találni, ha be tudna juttatni a Malfoy-birtokra. Feltételezem, hogy ott tartja fogva, amíg át nem adja Voldemortnak némi jutalomért. Meg kell akadályoznunk, hogy ez bekövetkezzen!”

Nem telt bele sok idő, és a holló alakú patrónus ismét megjelent, meghozva a férfi választát.

„Draco az utóbbi időben sokat volt együtt a nagynénjével, aki teljesen kiesett a Nagyúr kegyeiből, miután téged legutóbb is elszalasztott. Próbáld elérni Ginnyt ismét a tükörön át, hátha az elkövetők felveszik veled a kapcsolatot. Ha így történik, az együttműködés álcája alatt meglephetjük őket. Jelentkezz, ha sikerrel jársz!”

- Harry, mondd már el, mi zajlik itt! - könyörgött Ron, Hermione pedig gyanakodva méregette a fiút.

- Tudjuk, hogy eltitkolsz előlünk valamit, Harry - vetette szemére a lány.

- Amit őrzök, sajnos nem az én titkom. Ígérem, hogy ha megmentjük Ginnyt, elintézem, hogy megoszthassam veletek, amit tudok.

- Gondolom, ezúttal is a titokzatos idegen kilétéről van szó - jegyezte meg Ron felcsillanó szemmel. Képtelen volt leplezni kíváncsiságát.

- Remélem, tudod, mit csinálsz - jegyezte meg fintorogva a lány. - Azt legalább elmondhatod, mit üzent?

- Vannak jelek, amik arra utalnak, hogy Bellatrix Lestrange és Draco akciója volt Ginny elrablása. Azt tanácsolta, hogy próbálkozzam megint a tükörrel, hátha megmondják, mit akarnak Ginnyért cserébe.

- Harry, nagyon valószínű, hogy téged akarnak majd - aggodalmaskodott Hermione.

- De ha mégis Ginny jelentkezik, legalább megpróbálhatod megtudni, hol tartják fogva - vetette fel lelkesen Ron.

- Bárcsak neked lenne igazad, Ron! - sóhajtotta Harry. - Ti maradjatok a háttérben, bármi történjen is! Akárki jelentkezik a tükörben, nem tudhat róla, hogy vannak társaim.

Harry elővette a tükör nála lévő felét, és úgy tartotta, hogy csak ő legyen látható az ovális keretben. Mély lélegzetet vett, és kedvesét szólította.

- Ginny! Ginny Weasley! Én vagyok az, Harry!

Harry visszafojtott lélegzettel várt. Először nem történt semmi. Már éppen készült rá, hogy csalódottan félredobja a használhatatlannak vélt mágikus tárgyat, amikor egy gúnyos kacaj kíséretében Bellatrix Lestrange örült tekintete tünt fel a mágikus tükörben.

- Nahát, csak nem a híres Harry Potter személyesen?! Milyen praktikus ez a kis játékszer... Nem hittem, hogy ennyire megkönnyítet veled a dolgomat. - A boszorkány hangja szinte végigcsikordult Harry gerincén. - Azt hiszem, most a tenyeremből fogsz enni, drágaságom, mivel ezúttal én diktálok!

- Ginnyel akarok beszélni! - fakadt ki Harry, és alig bírta türtőztetni feltörő indulatait. Mély lélegzetet vett, hogy visszanyerje önuralmát. - Látni akarom, hogy jól van-e!

- Ó, a kis vörös cicababa itt pihen mellettem. Nem nyúltunk hozzá egy ujjal sem, legalábbis eddig... Mivel a Veritasium önmagában is elég volt, sajnos nem kellett megkínoznunk az információkért. Mindent elmondott, ami minket érdekelt. - A boszorkány sokatmondóan forgatta düledt szemeit, miközben pálcájával ziláltan ezerfelé meredő, kócos, fekete hajában turkált.

Harry visszafojtott indulattól remegett, és áldotta az eszét, hogy továbbra sem avatta be Ginnyt legtitkosabb terveibe.

- A kis ribanc azonban olyan ricsajt csapott, hogy el kellett kábítani - folytatta a nő. - Úgy tűnik, véraruló családja nem tanította meg a tisztességre, mert fiatal lány létére fülsértően káromkodott. A múltkori kis liba vallatása sokkal élvezetesebb volt... Vele egészen jól elszórakoztunk...

- Hát maga tette?! - nyögte Harry. Eddig is kinézte volna belőle Lavender Brown meggyilkolását, most mégis elakadt a szava arra gondolva, hogy Ginny is így végezheti.

- Na, azért volt valaki, aki segített kiválasztani a megfelelő célpontot - fűzte tovább a szavait elmélázva Bellatrix Lestrange. - Igaz, elsöre mellé trafáltunk, hiszen az a kis tyúk semmi használható információval nem szolgált, ez a mostani fogás azonban úgy néz ki, kárpótol bennünket *mindenért*.

A boszorkány egy kissé oldalt fordította a tükröt, így részben láthatóvá vált a helyiség, ahol tartózkodott.

A zöld-ezüst színekben pompázó kárpitokkal díszített fal, és a sakktabla-mintás márványpadló találkozásánál egy színes rongycsomó hevert. Harry szíve a torkában dobogott, és nem kapott levegőt, amint felismerte kedvese rőtvrös hajzuhatagát, fekete iskolai talárját, és alóla kilátszó, tarka ruhás végtagjait. Sokkolta a látvány.

Arra a helyzetre emlékeztette, amikor Ginny eszméletlenül feküdt a Titkok Kamrájának kövén, miközben az ifjú Voldemort kiszívta szinte minden életerejét. Akkor csak egy hajszálon múltott, hogy sikerült élve kihoznia onnan a lányt.

Egyszer csak egy tejföl-szőke alak lépett a látóterébe, és a lány mellé guggolva, szinte gyengéd mozdulattal kisímította sápadt arcából a vörös hajtincseket. Ahogy felpillantott, Draco Malfoy tenyérbe-mászó képe tűnt elő.

- Még él, Potter, de csak rajtad múlik, hogy ez meddig lesz így.

Ismét az örült boszorkány eszelősen vigyorgó arca jelent meg a keretben.

- Engedjék el! Bármit megadok, amit csak akarnak! - kiáltotta Harry.

- Ebben biztos voltam, picikém... - felelte a nő vontatott hangon. - Azonban ez az ár nem mérhető galleonokkal. A kisasszonyt, aki olyan nagyon kedves neked, csak akkor engedjük el, ha kicserélhetjük veled. - A boszorkány kárörvendő mosollyal nyugtázta Harry elboruló tekintetét. - Ha önként és teljesen egyedül idefáradsz, akkor az én kedves unokaöcsém visszaviszi őt Roxmortsba, méghozzá teljesen érintetlen állapotban.

- Milyen biztosítékot kapok, hogy ha átadom helyette magam, őt valóban elengedik? - kérdezte Harry, kényszerítve magát, hogy racionálisan gondolkozzon.

- Ilyesmivel sajnos nem szolgálhatok - keményedett meg a nő tébolyult tekintete. - Legfeljebb megengedem Draconak, hogy eljárjadsz vele, amíg meggondolod magad. Mondtam, hogy ezúttal én diktálok! Hosszú és fájdalmas halál vár a kis vörösre abban az esetben is, ha bármilyen trükkel próbálsz, vagy valakinek beszélsz erről! Ha mégis úgy döntesz, hogy feláldoznád őt, amit kötve hiszek, követni fogja a többi barátod és ismerősöd a sorban. Előbb-utóbb majd csak beadod a derekad. Csak rajtad múlik - mosolyodott el ismét kegyetlenül a boszorkány.

- Rendben. Megteszem, amit kérnek - jelentette ki Harry, ezúttal habozás nélkül. - Hogyan jutok el magukhoz?

- Azonnal menj Roxmortsba! Rövidesen egy bagoly érkezik hozzád, egy névre szóló meghívóval. Csak a címzett törheti fel a pecsétet, és csak ő láthatja rajta az írást is. A meghívón olvasható címre koncentrálni kell hoppanálnod. A levél egy percen belül hamuvá válik, akárcsak akkor, ha illetéktelen személy tőri fel a pecsétet. Jó lesz, ha sietsz, mert nem lesz több lehetőség!

- Máris indulok!

- Alig várom a találkozást - kacsintott rá pajzánul a nő, amitől Harryt újfent kilelte a hideg. A tükör ovális felülete ismét homályossá vált, mint mindig, amikor épp nem volt használatban.

A fiú kimerülten dőlt hátra és kétségbeesetten tekintett barátaira. Ron és Hermione sápadtan köré sereglettek.

- Hogy van Ginny? Láttad őt? - faggatta aggódva Ron.

- Igen. Nincs magánál, de él, és nem látszik rajta sérülés nyoma - nyögte Harry, miközben alig tudta elűzni szemei elől a padlón fekvő lány képét.

- Láttál valamit, ami támpontot nyújthat? - kérdezte Hermione.

- Zöld-ezüst drapériákat, és fekete-fehér márványpadlót. Semmi mást. A környezet, és az, hogy Draco is ott volt, na meg a meghívó, amit küldenek, megerősíti a gyanút, hogy a Malfoy-birtokon vannak. Persze nem lehetek teljesen biztos benne. Most nincs idő ezt elemezni, vagy merengőben nézegetni, amit láttam. Hallottátok, Roxmortsba kell mennem, mire jön a bagoly a meghívóval.

- Veled megyünk - pattantak fel mindketten.

- Semmi értelme nem lenne - ellenkezett Harry. - Mivel várnak rám, nem fenyeget veszély. Oda pedig nem tudok követni, a speciális Fidelius-bűbáj miatt.

Barátai letörten roskadtak vissza a párnákra.

- Nem igaz, hogy semmit nem tehetünk! - fakadt ki Ron.

- Talán mégis, jó lenne, ha elkísérnénk - vetette fel a lány. - Várnánk, hogy Malfoy elhozza-e Ginnyt.

- Igazad van. Ez jó ötlet, de nem akarom, hogy ti legyetek a következő túszejtői, akiket felhasználhat ellenem. Legyetek észrevétlenek, hogy csapdába csalhassátok, ha készül valamire. Ha Ginny nem érkezik meg Roxmortsba egy órán belül, értesítsétek McGalagonyt! Ha bármi baj van, azonnal küldök vészjelzést, vagy üzenek a patrónussal.

Erről azonnal eszébe jutott, mit ígért nemrég Pitonnak. A férfi segítséget ígért, és most a jelentkezését várja Dumbledore Menedékében. Megidézte patrónusát, és néhány szóban elmondta, milyen feltételeket szabott meg a két túszejtő. Rossz érzés kerítette hatalmába, amiért többszörösen megszegte a nő utasításait, de nem tehetett mást. Egy cseppet sem bízott Bellatrix Lestrange ígéreteiben.

Barátai egy percen belül útra készen álltak mellette. Éppen magára akarta kanyarítani a láthatatlanná tévő köpenyt, amikor ismét feltűnt a ragyogó holló. Harry fejében máris felcsendültek Piton szavai.

„*Én meghívó nélkül is bejuthatok bármelyik Malfoy-birtokra. Nem mehetsz egyedül! Találkozunk a Szellemszálláson!*”

- A francba - morogta maga elé Harry.

- Mi van? - kérdezte Ron.

- Több Malfoy-birtok is van, így nem lehet tudni, pontosan hová megyek majd.

- Ezen nem kéne meglepődnöd, Harry. A Malfoy-család évszázadok alatt felhalmozott vagyonából sejteni lehetett. Azt hiszem, még Franciaországban is van birtokuk - magyarázta Hermione.

- Mindegy, mennem kell és kész. Nem akarom, hogy Ginnynek baja essen.

Miután elhagyták a kastélyt, némán siettek az iskola vadkanokkal díszített kapujához. Óriási szerencsájuk volt. Mióta Harry itt jár, őrségváltás volt, és a szolgálatba lépett aurorok egyike éppen Tonks volt. A másik, egy idősebb férfi volt, aki a kapu két oldalán álló, hatalmas szomorúfüzek egyike alatt gubbasztva bóbiskolt. Amint a fiatal nő meglátta a közeledőket, egy röpke varázslattal elmélyítette szunyókáló társa álmát, majd örömmel üdvözölte őket. Harry meglapult a köpeny rejtekében, Hermione és Ron pedig felkészült a rögtönzésre.

- Sziasztok! Nahát, ti meg hová készültök?

- Tudod, Tonks nagyon aggódunk Ginny miatt. Arra gondoltunk, még egyszer szeretnénk körülnézni a faluban most, hogy már nem tolonganak varázslók mindenhol.

- Az igazgatónő engedélye nélkül nem hagyhatjátok el az iskola területét - ellenkezett Tonks.

- Van engedélyünk rá, hogy bármikor elhagyhassuk az Roxfortot - füllentette Ron.

- Emlékezz rá, még a tanév kezdete előtt, a Rend gyűlésén egyezett bele McGalagony professzor - tette hozzá Hermione.

A sötétség szerencsére jótékonyan elrejtette, mennyire elvörösödött a hazugságtól, hiszen azt *elfelejtette* megemlíteni, hogy ezúttal nem jelentették be távozási szándékukat az igazgatónőnek.

- Hát jó, legyen. Egy órát kaptok - egyezett bele fejét csóválva Tonks. - Ha addig nem térnétek vissza, habozás nélkül riasztom a Főnix Rendjét.

- Köszí, Tonks - sóhajtotta megkönnyebbülten Hermione. - Ennyi idő biztosan elég lesz.

- Rendes vagy - motyogta Ron.

- Csak azért mentem bele, mert ma éjjel az egész falut fokozott felügyelet alatt tartja az Aurorparancsnokság. Az állásommal játszom, úgyhogy legyetek óvatosak! Nem hiszem ugyan, hogy a halálfalók egy nap kétszer ugyanott próbálkoznak, de sosem lehet tudni.

A páros megindult Roxmorts felé, Harry pedig láthatatlanul követte őket.

A falu szélén, a mellékutcákban lopakodva sikerült elkerülniük a járőröző aurorokat. Éppen a szellemszállás felé vezető ösvényhez értek, amikor egy óriási, fekete bagoly ereszkedett le mellettük, szelet kavarva szárnyaival. Harry levette és a zsebébe gyűrte köpenyét. A bagoly közelebb lépett hozzá, és jobb lábát felemelve egy pergament nyújtott a fiú felé.

A tekercset egy jókora, halványan fluoreszkáló pecsét zárta le. Harry a talárjába rejtette a meghívót, és a barátaihoz fordult.

- Most el kell válnunk.

- Azt hittem, rögtön kibontod - értetlenkedett Hermione.

- Nem lenne jó, ha az aurorok észrevennének, és bekavarnának, ezért szeretném, ha először kiábrándítanád magatokat - fordult a lányhoz. - Nem bízom Malfoyban, és félek, hogy még ha el is hozza Ginnyt, nem adja át egykönnyen. Ha itt megjelenik, mindenképpen ki kéne vonnotok a forgalomból, hogy ne térhessen vissza.

- Ne aggódj, ellátjuk a baját a kis rohadéknak! - Ron rögtön lázba jött a gondolatra, hogy végre bosszút állhat régi ellenségén.

- Van még valami. Nem szabad, hogy bármi baja essen Malfoynak! Nem sérülhet meg! Csak fegyverezzétek le, kötözzétek meg, és legfeljebb *Petrificus Totalus* használjatok, hogy megbénítsátok.

- De hát ez a görény most rabolta el Ginnyt! Bármit megérdemelne... - ellenkezett Ron.

- Mi értelme van ennek, Harry? - faggatta Hermione, és átható tekintettel fürkészte a fiút.

- Az most nem számít, de hidd el, nagyon fontos, hogy így legyen! Vigyázzatok magatokra!

Úgy tűnt, mintha a lány szemében egy pillanatra felvillant volna a megértés szikrája, de Harry most nem tudott ezzel foglalkozni.

- Akkor, ahogy megbeszéltük: ha egy óra múlva nem térek vissza, és Ginny sem kerül elő, küldjétek patrónust McGalagonynak.

Harry még egyszer megölelte a barátait, és mielőtt ismét szóvá teheték volna, hogy nem bontotta fel a levelet, hoptanált.

***

Harry egy pillanat múlva már a Szellemszállás düledező falai között állt. Alighogy megérkezett, furcsa melegség-hullámot érzett a mellkasában, majd közvetlenül előtte megjelent a felé nyújtott karral álló Perselus Piton.

- Ezt hogy csinálta?

- Ilyen, amikor a mágikus köteléket követve hoppanálok hozzád. Mi tartott ilyen sokáig?

- A barátaim Roxmortsban várják, hogy Malfoy a megbeszélteknek megfelelően odavigye helyettem Ginny. Megbízta őket, hogy fogják el. Ha minden jól megy, akkor így LeStrange egyedül marad velem.

- A terv elsöre jónak látszik, de valójában teljes mértékben kivitelezhetetlen. Még sokat kell tanulnod - válaszolta a bájjalmester.

Harry idegesen rágta a szája szélét. Teltek a percek, és ő még semmit nem tett, hogy megmentse Ginnyt.

- Mi baja van vele? - támadt ellenségesen Pitonra.

- Először is: jó lenne, ha Draco nem kerülne veszélybe, mert akkor elveszíted az egyetlen segítségedet, aki szembeszállhat azzal az örült nőszeméllyel - célzott a Megszeghetetlen Eskü által kettejük között létrehozott kapcsolatra a férfi.

- A lelkükre kötöttem, hogy Malfoy nem sérülhet meg. Csak lefegyverzik, és legfeljebb egy sóbálvány átkot küldenek rá. Ebben egyeztünk meg - vágott vissza ingerülten. - Tudom, hogy szükségem van magára, és nem kockáztatok, hiszen most Ginny élete a tét.

- A második probléma az, hogy LeStrange-nek esze ágában sincs kiadni a kezéből az egyetlen aduját. Téged a Nagyúr utasítása szerint nem bántalmazhat, de Miss Weasleyt felhasználva bármit elérhet nálad, amit csak akar. Tehát, eleve legalább két ellenféllel kell számolnod, hacsak nem avattak be más is a tervükbe.

- Akkor hát mit tegyek? Nincs esélyem rá, hogy megmentsem? - kiáltotta Harry kétségbeesetten. Egyre nehezebb volt türtőztetnie magát.

- A legjobb megoldás az lenne, ha egyedül mennék. Van nálam Százfülé-főzet. Csak egy hajsza kell tőled, és bár nem lelkesedem az ötletért, magamra ölthetem az alakodat. Odamegyek, és amint Ginny közelébe érek, a magammal vitt zsupszulccsal elhagyjuk azt a kigyófészket.

- Úgy tudtam, hogy a Százfülé-főzetet egy hónapig kell készíteni - vetette közbe Harry. - Hogy csinálja, hogy magánál mindig van kéznél?

- Természetesen magam készítem el, más kotyvalékára soha nem bízom az életem - húzta el száját a bájjalmester. - A kémkedés éve alatt kikísérleteztem egy tartósítási módszert, amit természetesen nem áll szándékomban közkinccsé tenni. Mindig hordok magammal egy üvegcsével.

Harry csak nézte ahogy a férfi felé nyújtja nyitott tenyerét.

- Adj egy hajsza!

- Nem! Ez az én felelősségem. Nekem kell odamennem. - A fiú hátrált egy lépést.

- Nem sodorhatod magad ekkora veszélybe. Ha másképp nem megy, akkor elkábítalak.

- Ezt nem teheti! Gondoljon bele: egyedül maga sem mehet oda. Ha bármelyikük rájön, hogy nem én vagyok az, LeStrange azonnal megöli Ginnyt, és a maga élete is veszélybe kerül. Nem bírom elviselni, ha megint meghalna valaki miattam. - Kihívóan a varázsló sötét szemébe nézett. - Az előbb pont maga mondta, hogy nem veszíthetem el az egyetlen hatékony segítséget.

Piton kiismerhetetlen tekintettel nézte Harryt néhány pillanatig.

- Lenne még egy lehetőség - kezdte vontatottan. - Én felveszem a láthatatlanná tévő köpenyt, te pedig feltöröd a pecsétet, és úgy teszel mindent, ahogy követelték. Bármelyik Malfoy-birtokra is mérsz, én követni tudlak. Ez részben a kettőnk között létrehozott mágikus kötés révén lehetséges, részben pedig azért, mert a titokgazda beavatta a belső kör tagjait, hogy bármikor részt vehessenek a gyűléseken. Lucius Malfoy minden birtokát felajánlotta erre a célra, bár ezt nem egészen önként tette. Így biztosította a Nagyúrnak, töretlen hűségét. A védelmi rendszeren könnyedén átjutott majd a Sötét Jegy.

- Tehát: én előre megyek, maga pedig követni fog. Lefegyverezzük őket, kiszabadítjuk Ginnyt, és meglépünk. Így gondolta?

Piton bólintott. Harry átadta a férfinak a láthatatlanná tévő köpenyt.

- Ami a Sötét Jegyet illeti... Mostanában nem szokott fájdalmat okozni? Emlékszem, az elején...

Harry zavartan kerültre a férfi tekintetét. A bájjalmestert láthatóan meglepte a hirtelen érdeklődés, kis habozás után azonban válaszolt.

- Már nem szokott engem szólítani a Nagyúr, csoportos hívás pedig szerencsére ritkán fordul elő. Létezik egy varázslat, amivel érzéketlenné lehet tenni egy testrészt. A gyógyítók használják égési sérülések kezelésére. Azt használom.

- Értem.

Harry elővette talárjából a pergamentekercset. Amint feltörte a Malfoy-címerrel díszített pecsétet, és széttekerte a meghívót, a szeme láttára rajzolódta ki rajta a cirkalmas írásjelek.

„Ezennel meghívjuk Harry James Potter urat a Malfoy-család dél-walesi birtokán található rezidenciájára, a mai napon rendezendő, szűk körű, hivatalos összejövetel alkalmával.

Draco Malfoy, a birtok fenntartója és leendő örököse”

Harry kezében fokozatosan melegedni kezdett a pergamen, de még mielőtt égetni kezdte volna az ujjait, a földre ejtette, és az utasítás szerint a célra koncentrálni hoppanált.

Már nem láthatta, amint az írás újra eltűnik, és a levél hamuvá porlad, mielőtt még elérte volna a Szellemszállás korhadt padlódeszkáit. Piton habozás nélkül magára kanyarította a köpenyt. A szívére tette jobb kezét, behunyta szemét, és követte a fiút.

***

Harry egy magas kőfallal körülvett park bejáratánál találta magát. Csodálkozott, hogy vajon miért éppen ide hozta a meghívó, hiszen a hosszú, kacskaringós sétány kiindulópontjánál, a kétszárnyú, hatalmas kapunál állt, méghozzá annak belső oldalán. A park szerkezeti felépítése egyértelműen a távolabb álló impozáns épület felé vezette a látogatót. Néhány pillanat múlva újra átélte a Szellemszálláson tapasztalt mellkasi forróságot, de ezúttal nem láthatta az előtte megjelenő bájitalmestert.

- Gyerünk, Potter, ne kelts feltűnést! Már észlelték, hogy megjöttél. Indulj a ház felé! Odabent már nem beszélhetünk, csak ha lelepleznek. A festmények is figyelnek, sőt értesítik a háziakat, ha veszélyt észlelnek, a páncélok pedig engedelmessé válnak a birtok urának. A házból nem lehet dehoppanálni, ezt ne feledd!

- Kösz, hogy időben figyelmeztet - morogta válaszul összeszorított fogakkal Harry, és elindult a finom kavicsos felszórót sétányon.

Ahogy haladt célja felé, bármennyire is feszült volt, kénytelen volt megcsodálni a rafináltan kialakított kertészeti látványosságokat: labirintusokat, rózsalugasokat és sövényoszbrokat, valamint az útját szegélyező, elszórtan elhelyezett építészeti remekműveket: pihenőhelyeket, pavilonokat és szökőkutakat. Mire a főépület közelébe ért, már megvilágosodott előtte a házigazdák szándéka. Benne ugyan elsősorban viszolygást keltett, de biztos volt benne, hogy a legtöbb látogató esetében a vagyon, az aranyvérű örökség és a hatalom látványos demonstrációja nem maradt hatástalan.

Furcsa módon menet közben végig érezte a bájitalmester jelenlétét, habár az mindvégig teljesen láthatatlan volt. Talán a köpeny lágy anyaga kavarta fel körülötte enyhén a levegőt, amitől sejtethetővé vált, hogy éppen hol tartózkodik.

A széles, hófehér márványlépcsőkön fellépdelve, automatikusan feltáruultak előttük a hatalmas alabástromfehér ajtószárnyak. Belépve egy tágas előtérben találták magukat. A termet lebegő üveggömbök sokasága világította be. Az előtérben, a bejáratnál szemben egy újabb kétszárnyú ajtó volt látható, kétoldalt pedig széles, félkörívben kanyarodó lépcsősorok vezettek fel az emeletre. A bejáratnál, a lépcsők mellett, valamint a szemközti ajtó két oldalán ragyogó fényesre suvikszolt lovagi páncélok álltak őrséget. A falakat zöld-ezüst kárpitok, valamint különböző korú, arany- és ezüstszőke vagy ezüstösen fehér hajú, rideg vonású, férfiak és nők festményei díszítették. A látogatót megpillantva a portréalakok kárörvendő mosolyra húzták vékony, vértelen ajkukat.

Harry óvatosan felhúzta bal karján a talárja ujját, és mintha csak az óráját nézné meg, Ginny hátrahagyott karkötőjére pillantott. A kis ezüstnyíl egyenesen előre mutatott, a bezárt duplaajtó felé.

Ahogy közelebb lépett, hogy megvizsgálja, ez a két ajtószárny is magától kinyílt. Áthatolhatatlannak tűnő, szinte kézzelfogható sötétség tárult Harry elé. Mintha még az előtérben ragyogó fény is megtorpant volna a küszöbön.

Lassan közelebb lépett az ajtónyílás feketén ásitó szájához, és fényt gyűjtött pálcája hegyén. Ahogy belépett, nyomában a láthatatlanul lépdelő bájitalmesterrel, körülölelte őket a sötétség, melyben alig pislákkolt a halvány fényfolt.

Ebben a pillanatban - feltehetőleg egy nonvervális *Capitulatus* varázslat hatására -, kiröppent a pálca a fiú kezéből. Mielőtt fénye kialudt volna, tovaszánguldott a levegőben bukfencezve, hogy egy pillanattal később a sátánian vigyorgó Bellatrix Lestrange arcára vetítsen kísérteties fényeket.

- Hát megjöttél végre!

Hirtelen fényzőn árasztotta el a helyiséget, ahogy a plafonról függő mágikus gömbök sokasága működésbe lépett. Harry hunyorogva állt a ragyogásban, miközben megpróbálta felmérni, hová került.

Egy óriási, nyolcszög alakú bálterem közepén találta magát. A helyiség szélétől valamivel beljebb, hatalmas, ölnyi átmérőjű márványoszlopok sora magasodott. Azonnal felismerte a tükörben látott padlózatot, és megfedkezve vendéglátóiról, kétségbeesetten Ginnyt kezdte keresni a tekintetével.

A lány az egyik távolabbi sarokban feküdt a fal tövében, éppen abban a testhelyzetben, ahogy a fiú legutóbb látta. Mellette Draco Malfoy térdelt, pálcáját az ernyedtestre szegezve.

- Sosem hittem volna, hogy egyszer örülni fogok a látogatásodnak, Potter - jelentette ki szentelenül vigyorogva.

- Hagyd békén! Abban egyeztünk meg, hogy visszaviszed őt Roxmortsba, ha átadom magam helyette.

- Talán egyszer arra is sor kerülhet majd, *kicsikém* - szólt bele a társalgásba a zilált hajú boszorkány. - Előbb azonban szerzünk egy kis meglepetést a mindenekfelett álló Sötét Nagyúrunk. Ha átadlak neki, ráadásul a kedveseddel együtt, végre ismét értékelni fogja odaadó ragaszkodásomat, és újra megjutalmaz a bizalmával.

- Ne ámítsa magát! Voldemort soha nem bízott meg senkiben - vágott közbe Harry, miközben igyekezett időt nyerni, hogy Piton kitalálhasson valamit, amivel fordíthatnak a helyzeten. Megpróbált nem gondolni rá, hogy pálca nélkül, kiszolgáltatva áll ez előtt az örült nő előtt. - Higgye el, sokkal készségesebb leszek, ha őt biztonságban tudom.

- Ó! Hogy mik vannak! Már megint ez az önfeláldozó szerelem! Hidd el, láttam már nagyobb bolondot is, mit te vagy! Anyád mégsem élte túl azt az éjszakát!

- Maga miről beszél? - döbönt meg Harry a nem várt fordulat hallatán. Nem tudta hová tenni a hirtelen témaváltást.

- Hát nem tudtad? Az a bolond Piton annyira bele volt bolondulva az anyádba, hogy megpróbálta megvásárolni az életét a Sötét Nagyúrtól - Bellatrix harsogó sátáni kacajra fakadt, amitől ismét a hideg futkározott a fiú hátán. - Az ostoba! Csak egy szavamba került, hogy Urunk tisztán lássa maga előtt a valódi szándékait. Sosem értettem miért tartja olyan nagyra azt az undorító méregkeverőt... - A boszorkány mérgesen fújt egyet és egy dühös mozdulattal kettétörte Harry varázspálcáját, melyet eddig görcsösen szorongatott. - A Nagyúr tudta jól, hogy csak azok az emberei hűségesek hozzá, akiknek senki más nem fontos rajta kívül a világon.

- Hát azt is maga tette?!

Harryt teljesen elöntötte az indulat. Úgy érezte, ebben a pillanatban képes lenne pusztá kézzel megfojtani azt a nőt, aki közvetve vagy közvetlenül mindenkit elpusztított, aki valaha fontos volt neki. Mielőtt azonban rávethette volna magát, a másik egy gyors varázslattal megkötözte. A mágikus kötelékek élesen a húsába vágtak, és ő egyszerűen eldőlt a hideg, kemény márványpadlón. Félrecsúszott szemüvegén át meredten bámulta, ahogy a boszorkány lassú, vontatott léptekkel közeledett hozzá.

- Nem sejtettem, hogy ilyen könnyen sikerül a hatalmamba kerítenem a *híres* Harry Pottert! Milyen kár, hogy a Nagyúr szigorúan parancsba adta, hogy semmi bántódásod nem eshet. - Szomorkásan lebiggyesztette alsó ajkát, ám szemei ravaszul villogtak sötét pilláinak árnyékában. - A kicsike azonban szabad préda, nem igaz, Draco? - folytatta, és rákacsintott a szélesen vigyorgó mardekárosra.

Malfoy már emelte is a pálcáját Ginny felé.

- *Cruc...* - kezdett a varázslatba, de a fegyver ebben a pillanatban kiröppent a kezéből, és nyomtalanul eltűnt a levegőben. Szoros, mágikus kötelek vették körül a meglepett Malfoy fiút, aki néhány pillanat alatt Harryhez hasonló állapotban a padlóra került.

Bellatrix azonnal perdült egyet, és támadástól tartva varázslatba kezdett. Pálcájának egyetlen intésére a terem szélén álló márványtömbök közül hárman recsegeve-ropogva kiszakadtak eddigi helyükről, és fedezéket nyújtva azonnal körülvették őt.

- *Invito* láthatatlanná tévő köpeny! - kiáltotta rikácsolva a boszorkány, mire a Pitont elrejtő lepel lesiklott a padlóra, és megindult az örült nő felé. A férfi azonnal reagált.

- *Finite!*

Mire a lepel csillámló rongycsomóként megállt a kövezeten, a bájitalmester már célba vette az újonnan létrejött oszlop-csoportot, és átkok sorozatát indította meg az elbarikádozott boszorkány felé.

- Hogy milyen kicsi a világ! - Harsant fel ércesen Bellatrix LeStrange hangja. - Csak nem az imént emlegetett hősszerelmeshez van szerencsém? Azt hittem, már régen a föld alatt rohadsz!

- Nincs olyan szerencséd, Bella!

- Miért vagy ilyen haragtartó, Perselus? - váltott a nő hangja hirtelen mézes-mázosra, amely mégis sokkal fenyegetőbb hangzott, mint az előbbi kitörés. - Csak nem *amiatt* az édes éjszaka miatt haragszol még mindig?

Piton nem felelt, csak összeszorított foggal lőtte tovább az átkokat.

Harry ezalatt a padlón vergődve igyekezett annyira meglazítani kötelékeit, hogy hozzáférjen a talárja ujjában elrejtett tartalék pálcához. Közben tágra meredt szemmel bámulta, amint a bájitalmester átkai emberfejnyi darabokat robbantanak le a plafonig érő márványtömbökről. Alig fogta föl a nő méregtől csöpögő szavait, és csak abban reménykedett, hogy a lepattanó átkok, vagy LeStrange esetleges ellenátkai nem találják el a távolabb fekvő Ginnyt.

A boszorkánynak azonban egyelőre esélye nem volt ellentámadásba lendülni. Piton varázslatai sakkban tartották, így más eszközhöz folyamodott. Tovább beszélt.

- Még emlékszem, milyen mély nyomot hagyott benned a Végzősök Bálja. Komolyan azt hitted, hogy az a tánc elég volt ahhoz, hogy utána kint a parkban Potter barátnője összebújjon *veled*? Evans soha nem tett volna ilyesmit az *ő makulatlan* lelkével! Csak te akartad őt annyira, hogy bármit elhiggy, amit el akarnak hitetni *veled*... Bolond vagy, Perselus, mindig is bolond voltál. Te mindig olyan sokra tartottad magad! Amikor arra kértelek, hogy falazz nekem, képes voltál elutasítani!

- Te mocskos szajha! Azt gondoltad, kecsegtető az ajánlatod? Hogy egy félvér szerető, mint én, még mindig kevésbe kellemetlen, mint a titkos sárvérű kedvesed? Ha nem szerettem volna mást, akkor sem kellett volna soha! Még Sirius Black iránti bosszúból sem! Undorító, szolgálalkú korcs vagy! - válaszolta a varázsló jéghideg hangon.

- Akkor, ott a csillagok alatt, a harmatos pázsiton nem ezt mondtad! Igaz, annyira reszkettél a szerelemtől, hogy alig találtad meg, hol kell munkálkodnod... - Újra felhangzott a tébolyult kacaj.

Piton következő találata végre porrá omlasztotta az egyik tornyot, ám a nő egy maga elé varázslott védőpajzs fedezékéből azonnal visszatámadott. Ezúttal a bájitalmester kényszerült rá, hogy menedékbe vonuljon, és az épen maradt távolabbi oszlopok mögött keressen menedéket.

- Hová lettél, te áruló, te gyáva féreg?! Talán nem mered vállalni kis védenced előtt, hogy az anyjával henteregtél? Legalábbis, te azt hitted! Soha nem felejttem el, milyen arcot vágta, amikor elmúlt a Százfülé-főzet hatása. Életem egyik legszebb bosszúja volt!

Piton oszloptól oszlopig haladva védekezett és támadott folyamatosan, miközben útját romokban heverő kötömbök, és porfellegek kísérték. Némán harcolt, és igyekezett kizárni fejéből a boszorkány gyűlölettől csepegő szavait. Arra várt, hogy a nő mikor követ el egy újabb hibát, amit kihasználhat.

LeStrange azonban egyszerre csak abbahagyta a támadást, és kísértetiesen felkacagott.

- Nem is értem, miért harcolok veled, hiszen egyetlen mozdulattal elintézhetlek - jelentette ki, különösen kegyetlen hangon.

Harry ezalatt végre megkaparintotta Lily Evans varázspálcáját, és ujjait rákulcsolva némán feloldotta magáról kötelekeit. Sietve felült és körülpillantott, ám a szeme elé táruló jelenet teljesen váratlanul érte: Bellatrix Lestrange a padlón vergődő Draco Malfoy felett állt, pálcáját a fiatalember szívére szegezte, és tovább beszélt.

- Az a bizonyos Megszeghetetlen Eskü úgy látszik életem egyik legjobb döntése volt. Ismersz engem, Piton. Tudod, hogy a cél érdekében örömmel feláldozom akár az unokaöcsémet is. Csak két szó, és véged...

Malfoy rémült tekintettel meredt nagynénjére, és egy hang sem jött ki a torkán. Bár nem volt teljesen világos számára a helyzet, tisztában volt vele, hogy a nőnek már nincs szüksége rá. Piton élve vagy holtan egyaránt örömet szerezhet a Nagyúrnak, a Harry Potter féle főfogás mellett. Összeszorította a szemét, és rettegette várta a halált.

A bájitalmestert ezúttal váratlanul érte az újabb fordulat. Az utolsó épen maradt oszlopok egyike mögött lapult. Agyában egymást kergették a lehetőségek, de sorra elvetette őket, mert mind azonos véget értek.

- Dobj el a pálcád, vagy mindkettőtöknek vége! - kiáltotta a boszorkány.

Pottert ki kell vinni innen - zakatolt a férfi fejében, és rászánta magát, hogy időnyerés céljából letegye fegyverét.

Mielőtt azonban bármit tehetett volna, hatalmas robaj vert visszhangot a teremben. Piton kiugrott fedezéke mögül, és megpróbált áthatolni a mindent beborító porfellegen.

Harry átka a boszorkányra omlasztotta a fedezékül szolgáló utolsó oszlopot. Lestrange teste kicsavarodott tagokkal hevert a ráomlott márványtömbök alatt, de még élt. A fiút szintén leverte lábáról a robbanás. Lassan feltápáskodott, kezében édesanyja pálcáját szorongatva. Draco Malfoy gyanúsán nedves nadrágban reszketett a földön.

A bájitalmester a boszorkány összetört teste fölé hajolt.

- Hiába mentetted meg, a Nagyúr hamarosan megszerzi, amire oly régóta vágyik - motyogta a nő.

- Mit fog tenni? Mire készül? - faggatta a férfi, de a nő már csak egy mindent tudó vigyorral válaszolt.

- Rohadt méregkeverő... Aljas gyilkos vagy, semmi több...

- Ha ez életed főműve, hát most már valóban az leszek. Ennyit sikerült elérned - vetette oda a férfi merev arcvonásokkal, a még mindig örülten vicsorgó nőnek. - *Adava Kedavra!*

Harry nem nézett Pitonra, de a holttestre sem. Egyenesen Ginnyhez rohant. Mérheterlenül megkönnyebbült, ahogy karjába vette a lányt, és érezte gyenge, de egyenletes szívverését.

Piton Dracohoz lépett, és letérdelt mellé.

- Hányan vannak még a birtokon?

- S-s-senki s-s-sincs - dadogta a szőke fiú, összekuporodva a férfi előtt. - A-a-anya a londoni h-házban v-van, és a m-m-manókat is m-mind oda k-k-küldtem...

- Nem volt elég, hogy engem elárultál? Pontosan olyan vagy, mint az apád! - sziszegte a férfi a megsemmisülten kuporgó alaknak. - A hatalom a mindenetek!

A bájitalmester habozás nélkül a földön fekvő fiúra szegezte varázspálcáját, éppen amikor Harry átvergődve a törmelékeken, Ginnyvel a karjaiban melléért.

- Exmemoriam!

- Jobb, ha arról hogy élek nem tudnak továbbra sem - vetette oda Harry kérdő pillantására. Piton alaposan körülnézett a romokban heverő bálteremben. - Szerencsére itt bent nincsenek portrék, és most már a Megszeghetetlen Esküről is csak Narcissa tud.

- Ugye nem akarja őt is megölni? - döbönt meg Harry.

Bellatrix Lestrange halálát ő is teljesen indokoltnak találta, sőt, indulataitól vezérelve az imént talán még maga is meg tudta volna ölni. Nem tudta elítélni tettéért a férfit, még ha kissé zűrzavarosak is voltak számára a kettőjük között elhangzott információk. A nő testvére viszont, akármennyire is gögösen viselkedett vele szemben, úgy érezte, nem szolgált rá a halálra.

- Nem lehetne úgy megoldani, hogy életben maradjon... csak ne emlékezzen?

- Majd meglátjuk, mit tehetek, Potter!

A varázsló néhány pálcamozdulattal megvizsgálta Ginnyt.

- A barátnőd nincs túl jól, még ha nem is látszik rajta. Kaphatott néhány kízó átkot, és egy elég nagy dózis Veritaserumot is megittak vele. Kezelnem kell, hogy ne legyen maradandó károsodása.

- Hogy hihettem el egy percig is, hogy nem bántották... - Harrynek összeszorult a torka a félelemtől. Felrémlt előtte Neville szüleinek képe, akik Bellatrix Lestrange *Cruciatius* átkainak hatására szellemileg teljesen leépültek. - Ugye tud rajta segíteni? - kérdezte aggódva.

- Menni fog - húzta fel Piton a szemöldökét, jelezve, hogy ez magától értetődő, majd elővett a talárjából egy kendőbe burkolt tárgyat, és a fiú kezébe adta. - Bontsd ki! A zsupszkulcs egy erdőbe visz. Amint megérkeztek, azonnal hoppanálj a Menedékbe! Közvetlenül innen indulni nem lenne biztonságos. Rövidesen utánaatok megyek.

Harry gyorsan megidézte patrónusát, és megüzente barátainak, hogy Ginny is vele van. Kérte, hogy nyomban térjenek vissza a Roxfort biztonságos falai közé.

Hermione vidrája szinte azonnal megérkezett a válasszal, így Harry valamivel nyugodtabb szívvel bontotta ki a kis csomagot. Amint ujjai megérintették a kendőben rejtőző kristályfiolát, azonnal érezte, ahogy a zsupszkulcs Ginnyvel együtt magával ragadja előre meghatározott célja felé.